

рата, дето е заключенъ късметътъ ви!

И старата магьосница наметна дебелия си вълненъ шаль, който стоеше окаченъ на стената, помилва черната котка по гърба, а котката измяука и рече съ човѣшки гласъ:

— Бабо, да се не бавишъ много, че ме е страхъ!

— Нѣма, бабиното, нѣма, ей сегичка ще се върна.

— Тра-ла-ла, всѣки съ късмета си! Тра-ла-ла, всѣки съ късмета си! — пѣеше чудното човѣче въ чайничето на огнището и капачето подскачаше като живо.

И магьосницата заведе двамата побратими предъ една голѣма пещера съ златна врата. На дрѣжката на тая врата бѣше кацналъ огненъ гълъбъ. Отъ разперенитѣ му криле течеше свѣтлина.

— Къшъ! — извика магьосницата, и огнениятъ гълъбъ литна и се изгуби въ мрачната като падаща звезда.

Въ сѣщиятъ мигъ златната врата се отвори, и двамата скитника се смръзнаха на мѣстата си. Предъ тѣхъ, въ пещерата, стоеха две чудно хубави коли — всѣка една съ по два хвъркати бѣли коня, които дълбаеха нетърпеливо земята съ копитата си и чакаха да потеглятъ на пѣтъ.

— Ето, — каза магьосницата — въ тия затворени коли е скритъ късметътъ на всѣки едно отъ васъ. Вървете си съ здраве у дома и вижте тамъ, какво има въ колитѣ! Само помнете едно: ако искате да видите късмета си, преди да сте стигнали въ къщи, ще изгубите всичко. Такава е магията!

Двамата побратими се сбогуваха съ старата магьосница, и всѣки единъ отъ тѣхъ се качи отпредъ на своята кола.

— Ще се видимъ ли пакъ нѣкога? — попита дърварьтъ другаря си.

— Кой знае, — отвърна другиятъ. — Свѣтътъ е широкъ и пѣтищата сж безбройни.

Сетне дърварьтъ удари бѣлоснѣжнитѣ коне и замина на изтокъ, а неговиятъ побратимъ — на западъ.

Когато стигна у дома си, щастливиятъ дърварьтъ слѣзе отъ колата и отвори съ треперяща ржка нейната вратичка.

Чу се силенъ ревъ и дърварьтъ отскочи назадъ.

Отъ колата излѣзе послушното старо магаре, което дълги години наредъ бѣше носило на гърба си дърва отъ гората и което неговиятъ господарь бѣше оставилъ насрѣдъ пѣтя, когато трѣгна да си търси късмета. Сега върху самара на доброто животно стоеше ока-